

REDDENDE (B)ENGEL

Er heerste een uitgelaten stemming in Santa's grote vertrekhal op de Noordpool. Alle elfen waren uitgelopen om Santa en zijn rendieren uit te zwaaien voor zijn jaarlijkse ronde om de wereld. De grote arrenslee stond klaar, de rendieren waren aangespannen en de grote zak met cadeaus stond stevig vastgebonden achterop. Santa's vaste navi-elfen Tom & Tom zaten klaar om Santa op zijn reis te begeleiden en schoven verschrikt een stukje opzij toen Santa zijn grote lijf in de oude arrenslee hees. Mevrouw Claus drukte haar man een laatste kus op zijn blozende wang en verstopte een thermoskan warme choco onder de bank. "Wees voorzichtig schat, ik zie je over 24 uur." De hele hal begon te juichen toen Santa zijn rendieren begon aan te sporen. "Donder, Blixem, Cupid....." Maar het feestelijke gejoel werd overstemd door een oorverdovend gekraak en het geluid van versplinterend ijzer, gevolgd door een doffe bonk. Er klonken geluiden van intense teleurstelling en lichte paniek toen duidelijk werd dat de oude slee compleet door z'n glijders was gezakt. Mevrouw Claus snelde bezorgd toe. "Lieverd, heb je je zeer gedaan? Drommels.. je moet echt minderen met die kerstkransjes!" was haar eerste geschrokken reactie. Santa kon er niet om lachen. "Wel alle... hoe kan dit nou? Die slee is pas 165 jaar oud!" riep hij geërgerd. "We moeten deze direct naar de werkplaats slepen, hij moet vanavond gerepareerd zijn anders hebben we een serieus probleem!"

Geholpen door een leger van elfen sleepten ze de gehavende slee naar de werkplaats. "Vlug!" riep Santa naar Elf Service. "Deze moet over een uur nog de lucht in!" Maar de kundige monteur keek eerst naar de slee, toen naar Santa en trok een gezicht dat het best omschreven kon worden als een mengeling van ongeloof en "ben je wel helemaal lekker". Met zijn kennersblik, en een schroevendraaier, prikte hij hier en daar wat in het gesplinterde hout waarbij wat groene prut op de vloer van de werkplaats viel. "Kijk, hier hebben we de boosdoeners" zei hij vastbesloten. "De afwatering zit vol met dennennaalden, waardoor je kokerbalken zijn gaan rotten. Dat kan ik repareren, maar dan ben je hem wel een week of twee kwijt vrees ik." "Dat is onmogelijk!" riep Santa wanhopig. "We moeten nu echt vertrekken, anders loopt overal ter wereld Kerstmis in de soep! Hebben we geen reserve? Kunnen we iets met de slee van mijn grootvader, uit het Kerstmuseum?" "Nee helaas..." antwoorde Elf Service, "die wordt momenteel gerestaureerd en ligt helemaal uit elkaar." De moed zonk Santa in zijn grote laarzen. "Maar er is misschien nog een andere optie... alleen..." mompelde Elf Service. "Wat? Wat bedoel je?" vroeg Santa geïrriteerd. "Wel, ik zat te denken aan dat kleine rode sportwagentje dat je vorig jaar bij je beste speelgoedmaker hebt besteld voor de verjaardag van je vrouw. Als ik me niet vergis is dat zo goed als klaar. Misschien dat je dat..." antwoordde Elf Service. "Misschien kan je wat?" klonk het achter hen. Martha Claus was net de werkplaats binnen gestapt en ving nog net de laatste flarden van het gesprek op. "Nee, niks hoor" zei Santa met een verlegen lachje. Maar Martha Claus liet zich niet afschepen. Ze keek haar man vermanend aan en dat was genoeg voor Santa om te zwichten. "Wij euh..." stamelde Santa "dachten misschien dat jouw rode wagentje..." Vervolgens keek hij naar de punten van zijn laarzen, wachtend tot zijn vrouw zou uitbarsten. Maar dat gebeurde niet. In plaats daarvan zei ze "Prima. Laten we maar aan Döwetz Elf gaan vragen of het

karretje klaar is voor zijn eerste rit. Maar denk erom, als ie ook maar met één krasje terugkomt, hoe klein dan ook, dan zwaait er wat voor je Chris!!" Santa knikte. Hij wist dat ze het meende. "Belooft! En nu als de bliksem naar mijn beste vakman!"

Ze troffen Döwetz Elf in een reeds opgeruimde fabriekshal, waar de exotische elf met strenge hand de scepter zwaaide. Hij zat geknield te poetsen aan een klein rood tweezijs sportwagentje, dat met twee opengeklapte kijkers ondeugend de wereld in keek. Martha Claus slaakte een klein gillette van verrukking. "Wat een schatje!" riep ze vertederd. Santa kon alleen maar bevestigend knikken. "Je hebt puik werk geleverd Döwetz. Maar ik heb een enorme gunst van je nodig. We hebben een groot probleem, namelijk..." en hij vertelde in het kort wat er was gebeurd. Döwetz Elf keek niet blij bij het horen van Santa's verhaal. Maar wist ook dat Santa het niet zou vragen als het echt niet anders kon. "Ies guud" zei hij met een zwaar accent. "Iek zal extra sleepaug aan die vorkant makken. Voor rundier. Voor trekken." En begon meteen in zijn gereedschapskist te zoeken.

"Ehm.. Santa?" Elf Service stak verlegen zijn kleine elfenvinger in de lucht. "Ik durf het bijna niet te zeggen.. maar ik denk niet dat dit lukt..." "Waarom niet?" vroeg Santa ongeduldig, wat is er nu weer?" "Wel... We krijgen de cadeaus niet mee... zie maar, het bagagerekje zit verkeerd om. Alles zal eraf vallen!" Döwetz Elf, die onder de voorbumper stond te rommelen kwam nijdig met een ruk overeind. "Dat ies flauwekoel! Hai ziet zoals hai moet zien! Iek heb vorige jaar diezelfde diskoesie al eens gehabt en iek hab kain zin die nog ain keer te duun! Hou jai jouw wafeltje! Ja???" En daarmee was de kous af. "Bedankt voor je hulp Döwetz en jij ook Service... Doe je best, ik zie jullie over een half uur in de vertrekhal. Ik drink nog een warme choco met mijn vrouw en dan vertrekken we."

Een half uur later waren ze terug in de grote vertrekhal. Het kekke rode sportwagentje stond te glinsteren in de felle lampen die de ruimte verlichtten. De rendieren waren aangespannen en stonden ongeduldig te trappelen. Achterop het bagagerekje prijkte de zak met cadeaus, met extra leren riemen aangesnoerd. Santa nam plaats achter het stuur naast Tom, die wegens plaatsgebrek zijn tweelingbroer thuis zou moeten laten. Plotseling verstarde het gezicht van Santa. "Tom!

Waar is Rudolf?" riep hij naar de andere Tom die naast het wagentje stond. "Rudolf kan niet mee Santa. Hij heeft zojuist bij die onfortuinlijke start zijn enkel verstuit..." En in zijn ooghoek zag Santa Rudolf met een sip smoltje en verband om zijn linker voorpoot tussen de toeschouwers staan. "Santa wacht!" klonk het van achter "Je kunt zo niet weg!!" Santa's geduld bereikte nu een absoluut dieptepunt. "Wel alle kerstklokken in de toren, wat nou weer???" bulderde hij. "Ehm... het rechter achterlicht is defect! Je bent in overtreding als je nu op weg gaat" zei Service Elf verontschuldigend. "Ik heb geen tijd meer!" riep Santa terug "Rudolf!! Hier komen! Ga op het kofferdeksel liggen met je neus naar achteren! Hou je vast aan het rek en laat je neus schijnen alsof je leven er vanaf hangt!" En zo geschiedde. Santa gaf zijn rendieren de sporen en met een flinke ruk stootte het knalrode karretje de poolnacht in. Uitgezwaaaid en toegejuicht door een enthousiaste menigte.

Nog niet de helft van alle toeschouwers had de grote vertrekhal verlaten toen iedereen werd opgeschrikt door een luid getoeter. Geschrokken keek iedereen achterom en de menigte kon nog net op tijd opzij springen om de aanstormende rendieren met het rode autootje veilig te laten landen. Met piepende bandjes kwam de vreemde karavaan tot stilstand. "Wel alle kransjes op een kandelaar, waarom houden jullie de landingsbaan niet vrij! Jullie weten toch dat ik eraan kom??" bulderde Santa boos. "Wat is er aan de hand Chris? Waarom ben je nu alweer terug? En waar is de zak met cadeaus, ben je die verloren?" vroeg Martha Claus, die bezorgd kwam aangesneld. "Nou gewoon, in de kofferbak, alles is uitgedeeld. Maar waarom doen jullie allemaal zo hysterisch? Ik heb een lange drukke nacht achter de rug, ik heb helemaal geen zin in dit geneuzel!" "Maar schat, je bent nog geen vijf minuten geleden vertrokken!" riep Martha Claus en ze keek haar man verbaasd aan. Pas toen zag ze de enorme hoeveelheid insectenresten op de voorbumper en de glinsterende bezwete vacht van de rendieren. "Maar... maar... hoe kan dat nou..." stamelde ze vol ongeloof. Santa keek naar de grote klok in de hal en constateerde inderdaad dat er slechts vijf minuten waren verstreken sinds zijn vertrek. Ook hij wist even niet wat hun zojuist was overkomen. Totdat hij in de glinsterende gitzwarte ogen van Döwetz Elf keek. "Wacht eens... Jij weet hier meer van he?" Döwetz trok zijn gezicht in een ondeugende grijns. "Jai weet nog wat jai mij vroeg te makken? Als jai mij iets vraagt, iek mak voor jou! Zo sjiempel is dat!" zei hij mysterieus. "Wat heb jij Döwetz precies gevraagd Chris?" vroeg Martha Claus aan haar man. Santa dacht na en zei toen vol ongeloof "Een klein aaibaar tijdloos sportwagentje... tijdloos... het zal toch niet waar zijn..." Er viel een stilte. "Ies best guud geloekt he, als zeg iek dat zelf" zei Döwetz, en zijn ogen glommen van trots.

Toen de rust was weergekeerd en de grote hal zo goed als leeg was, maakte Santa bewonderend een inspectieronde om zijn rode gelegenheidsslee. Achter de wagen trof hij Tom aan, die stokstijf tegen de achterbumper stond alsof hij wat te verbergen had. "Tom? Wat doe jij daar?" vroeg Santa. Tom deed aarzelend een stapje opzij en sloeg betrapt zijn ogen neer. Op de plek waar hij zojuist had gestaan prijkte een kleine kras op het kofferdeksel. "Het spijt me Santa... ik vermoed dat we in al onze haast boven Parijs net het bovenste stukje van de Eiffeltoren hebben meegepikt..." stamelde Tom zachtjes. "Donders... Martha gaat uit haar dak als ze dit ziet. Vlugh! Doe er een doek over en help me hem naar de schadeherstel te krijgen!"

Toen ze bij de afdeling schadeherstel aankwamen was Spuit Elf nog net bezig de laatste overblijfselen van een drukke werkdag op te ruimen. "Spuit! Wat goed dat je er nog bent!" riep Santa opgewonden. "We hebben je hulp nodig!" en hij priemde zijn dikke worstenvinger in de richting van het kofferdeksel. Spuit Elf bekeek de kras met zijn kennersblik en schudde vervolgens zijn hoofd. "Het spijt me chef... maar ik heb de laatste rode lak vandaag gebruikt voor die lading fout bestelde driewielers. Ik heb nieuwe verf besteld maar die komt na de feestdagen pas binnen." "Maar kan je dan niet iets anders doen? Kom, verzin iets!!" riep Santa wanhopig. "Tja... ik weet niet..." zei Spuit Elf en hij rommelde wat in een doosje. "Ik heb hier nog wat zilveren plakletters... misschien kunnen we..." Maar hij maakte z'n zin niet af. Want Tom begon druk te schreeuwen en met zijn handen te zwaaien. "Santa! Ze komt eraan! Mevrouw Claus!!!" "Vlugh! Spuit, DOE IETS!" riep Santa in paniek. Spuit Elf deed een wilde greep in het doosje met plakletters en zonder te kijken drukte hij ze achterop het kofferdeksel, precies waar de kras had gezeten. "Wat plakken jullie daar op de auto? Wat heeft dat te betekenen?" vroeg Martha Claus, die argwanend aan kwam lopen. Santa keek verslagen naar de glimmende letters "MX" die Spuit Elf volstrekt willekeurig op de klep had geplakt en wierp hem een vragende blik toe. Spuit Elf kon niets anders doen dan verontschuldigend zijn schouders ophalen. "Tja... euh..." stamelde Santa "Het zit zo... ik euh..." "Uw man wilde u verrassen!" kwam Tom ineens tussenbeide. "Dat is toch zo chef? U zei toch dat het cadeau voor uw vrouw nog niet klaar was? Een kleine finishing touch?" Hij bewoog zijn ogen veelbetekenend in de richting van een bord "Merry Christmas" dat gedeukt in een hoek van de werkplaats lag. "Ja? Oh ja! Natuurlijk! MX, dat is eh... kort voor Merry X-mas liefste... Zodat je nog eens aan me denkt als je een ritje gaat maken!" Santa zei het zonder blikken of blozen maar achter zijn rug stak hij dankbaar zijn duim op naar Tom. Martha Claus slikte het echter als zoete koek. "Ooooooh schat, wat ontzettend lief van je!" Ze drukte liefkozend een dikke zoen op Santa's blozende wang. "Ik weet zeker dat elke rit nu voelt alsof het een beetje Kerstmis is!"

En daarmee sloeg Martha Claus de spijker op de kop. Ze zou nooit kunnen vermoeden dat iedereen die ooit in een MX zou rijden, exact hetzelfde gevoel zou hebben. Toch?

Roody

